

Köszöntő

Terts István egyetemi docens 60. születésnapjára

„*Na, ide figyelj,
atyámfia!*”

Egyéb beszélt nyelvi változatokban:

Apuskám!

Öregem!

Elvtársam!

(Terts István szavajárása,
saját közlés alapján:
Pécs, 1988–2008)

Ezt a kötetünket *Terts István* tanár úrnak ajánljuk – meleg szeretettel, őszinte tisztelettel. A 60. születésnapra annak idején, a tanszéki ünneplésen felolvasott – ilyenkor szokásos – tréfás vers (ez esetben egy Petőfi-parafraízis) is azt kívánta sugallni, hogy Ünnepeletünk körünkben közszeretetnek örvendhet.

S hogy ezt mivel vívta ki? Hungarológusok (oktatók és diákok) között először is bizonyára azzal, hogy érezhetően megkülönböztetett szeretettel viseltetik irántunk. (Mi meg azt mondhatjuk, hogy aki szeret minket, azt mi is szeretjük...) Pedig ő maga nem végzett „magyar mint idegen nyelv” szakot, sőt mellesleg még csak nem is magyar szakos eredetileg, de nagyon is jól érzékeli, tökéletesen átlátja és közvetíti is a mi hungarológiai ügyünk jelentőségét, s immár hosszú évek óta rendszeresen olyan lelkesen tanítja hungarológus hallgatóinkat nyelvtipológiára és nyelvtudomány-történetre (mind nappali, mind levelező tagozaton), hogy ő ezt a mostani megtiszteltetést már igencsak megérdemli. Pécsi hungarológus hallgatóink egyébként is el vannak bűvölve tőle, mert élvezetes, közvetlen hangú előadói stílusán túl mindenféle – fáradságosan idecipelt – könyvekkel is ellátja őket, s mindebből az tükröződik, hogy valóban fontosnak tart minden olyan képzést, amely jól körülhatárolt mederben igaz ügyet szolgál.

A mottóban idézett rövid szövegrész számomra (Sz. T.) is különben számtalanszor így folytatódik, midőn bekukkant hozzám: „*Tudtad? Ismered? Olvastad?*” S aztán a gyakorta kilátásba helyezett megnyugtató megoldás: „*Itt a könyv / a cikk. Majd akkor lemásoljuk belőle...*” Hát ezért nem kértem ki magamnak soha a változatként ugyancsak hitelesen föltüntetett *elvtársi* megszólítást sem, amelyet ugyan sötét közelmúltunk bizonyos köreiből sikerült jól lejártni, ám éppen övele kapcsolatban, akinél kollegiálisabb kollégát keresve sem találhatunk, a szó eredeti

értelme szerint magam is vállalom ezt a közösséget. A mi közelítve egyező elvünk ugyanis a szakma képviselte nemzeti ügyben és az egyetem eredeti szellemiségében találkozik.

Ünnepeltünk sok nyelvre kiterjedő érdeklődésében tehát nagyon is jelen van a *magyar mint idegen nyelv / hungarológia* ügye iránt kitüntetetten tanúsított elkötelezettség. Örülénk, ha e legújabb kötetünk sokszínű tematikájából maga is a szokásos szakmai élvezettel ízelgetve olvashatná mindazt, ami csak érdekli. (S ahogy ismerjük, tudhatjuk, sok minden érdekli...) A következő oldalakon ezért mi magunk is – persze ezúttal röviden – szóra bírjuk a nyelvészt, aki folyton szóra bírja a nyelvet... Hiszen ő nemcsak *homo sapiens* (és különben még *homo faber*), hanem *homo ludens* és *homo loquens* is egy személyben – e szavak legjobb és legszebb mai értelmében.

Kollegiális és baráti szeretettel kívánjuk neki a legjobbakat; legfőképpen persze azt, amire mindig is vágyott: érdeklődő és értő diákokat! Magunknak pedig azt, hogy minél tovább itt legyen velünk!

NÁDOR ORSOLYA – SZÜCS TIBOR